

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 9

Maj 1970

Årgång 1

INNEHÅLL:

Ett år har gått

Det semitiska folket

Minneslista nr 9

Rymdens dimension - talet 1

Kärlek-Vishet; Kristi lära -

Österns religioner

Gralen i kommande dagar

Vidgande vyer

Budskap från Findhorn; av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej anges skrivna av

ELISABETH STÅHLGREN

Enstaka ex. av tidskriften kan erhållas från Naturförlaget, Box 5324,
10246 Stockholm. Vi beräknar utkomma med 8 nummer under årets vår-
och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:-

ETT ÅR HAR GÅTT

Det utlovade antalet av 8 nummer pr. år har utkommit tidsenligt och vi
startar här med en ny omgång, men låter numreringen löpa till kalen-
derårets slut.

Vi fortsätter med varma förhoppningar att ni funnit läsvärda artiklar
i de nummer vi utkommit med, och att vi i framtiden skall kunna till-
fredsställa även en kräsen läsekrets. Det gäller att bli samstämd med
dem som i dessa dagar kräver allvar i tänkandet och ansvar i utföran-
det av varje uppdrag, och att finna dem som längtar efter sanning, och
som rätt tolkar det som händer i världen för att föga in det i de
stora sammanhangen, så att vi inte står handfallna, när katastrofen
slår ned över oss.

Vi har fått anvisning om hur vi skall lösa våra problem rätt, men de
flesta har inte lyssnat. Våra besökare från främmande världar har no-
ga instruerat jordemänniskan under många år, tålmodigt, utan att tröttna,
trots negativt bemötande. De vet att katastrofen närmar sig, och
när så sker får vi se hur noga de förberett all hjälp. De uppmanar alla
att då inte tänka på vad han har på sig, om han har sin plånbok
tillgänglig eller nödiga artiklar för en längre färd ut i atmosfären.
Allt sådant är oväsentligt, de som har hand om hjälpverksamheten vet
vad vi behöver.

De är väl förberedda, det vore gott om detsamma kunde sägas om oss. Varje
detalj i arbetet är förutsett allt under det att den tröga människan
och myndigheter av allehanda slag förnekar deras existens. Det är alltför
fantastiskt - säger några - man kan inte tro på sådant. Kan man verkligen
inte flytta tänkandet ett uns utanför den dagliga tankerutinen
och acceptera att det fantastiska kan vara sant?

Människan är ett trögdjur trots stress och jäkt. Ett trögdjur när det
gäller att ställa om tankemaskineriet till en ny våglängd. Vilka lyckoriken
man upptäcker, när trögheten är övervunnen och blicken vänd mot
det hinsides. Och hur lätt dras inte slöjan åt sidan för att erbjuda
skådaren en anblick från det bortomvarande av nytt slag.

O människa, vänd ditt ansikte mot ljuset och sök det fantastiska som
är sanningen i all sin enkelhet. En sanning som avslöjar allt bedrägeri
och all falskhet.

DET SEMITISKA FOLKET

Den judiska folkstammen, som har sitt ursprung i en av Jacobs 12 söner räknar sina anor tillbaka i tiden till den från atlantiderna utgångna ariska rotrasens första underras, den semitiska. De ursprungliga indierna räknas till denna underras, som förgrenade sig i många riktningar.

Abraham var en av dem som lämnade sitt hemland Indien och drog mot väster. Två folkstammar utgick från honom. Det var sonen Ismael, som han hade med tjänstekvinnan Hagar, och det var Isak, Zaras son. Ismael blev stamfader för det arabiska folket, beduinerna var ursprunget till denna stam. De drog mot öster och väster, bort mot Indien i ena riktningen, åt andra hållet fyllde de hela norra Afrika till slut.

Så länge Jacobs 12 söner bodde kvar i sitt hemland, var de som olika stammar strängt skilda åt med gränser dragna dem emellan. Långa tider av isolering, hermetisk avstängdhet från andra folk utformade särdrag i släkternas karaktärer, som ingen förskingring kunde utplåna. Självfallet är de numera så ingifta med varandra att man ej kan skilja dem åt. De går under beteckningen israeliter, ett namn som Jacob gav sin barnaskara.

Utspridda över jorden hade de att underordna sig de lagar som tilldelades dem. Så var de i de flesta länder förbjudna att äga jord, därför blev de hänvisade till annan verksamhet. Att låna ut pengar mot ränta var i gamla tider förbjudet enligt kristen lag, men judafolket fick tillåtelse till detta. Så utvecklades deras sinne för affärsverksamhet.

Nu har de kallats hem från förskingringen, visserligen endast en ringa del, men från all världens hörn har de kommit. Något finns hos dem, som andra folk saknar. Två tusen år av hemlöshet har skapat karaktärsdrag, som är ytterst ovanliga på vår jord. De är som en syskonskara, som råkat in i en folkmassa och som håller varann i händerna för att inte förlora kontakten. En drift till sammanhållning utmärker detta folk, som ger dem en styrka, vars like man ingenstans ser. Nu har de återfått sin självständighet, nu lyder de inte längre andra. Det tjänar till intet att supermakterna bönar och hotar, de stannar vid de nya gränser de uppdragit och som ger dem en smula mera luftrum.

Likaväl är detta till sitt hemland återvända folk, som alltid noga hållit reda på sina släkter tillbaka i tiderna, de är ett med dem som de i dessa dagar bekämpar. De är bröder så som Abrahams söner var bröder, utgångna ur samma fader. Det ligger en motsägelse i deras beteende. Släktkänslan har hållit dem samman, släktkänslan skapar motsättningar av ööverbanneligt slag.

Hur skall det gå för folken i Mellersta Östern? Vi vet det inte. Vi kan inte söka svar på frågan vem som har rätt eller vem som har fel, ty alla har rätt, ingen har fel. Det är ett utmärkande drag i de strider, som utkämpas i dessa dagar i alla stater, i alla samhällen: oförmåga att välja sida. Detta gäller strider i mindre skala, ty ifråga om supermakterna drivs dessa av finansvärldens Vilddjur på ett sådant sätt att det må sluta illa.

Människan strider mot sig själv för att övervinna sig själv. Det lägre strider mot det högre. Inom alla områden finner vi samma slag av kamp. Varhelst motsättningar uppstår är slagfältet detsamma, människans eget väsen. När Vilddjuret inom henne är slaget till marken, då har hon segrat.

Hon skall bli färdig i dessa dagar. Livet kan inte vänta längre. I Mellersta Östern skall avgörandet ske, den uppgörelsen kommer att lösa gatan. Därifrån skall nya ting utgå, så som skett i gångna tider. Många stora religioner har där sett dagens ljus, så kan ske ännu en gång.

Vart än vägen bär, är människan själv orsak till sitt öde. Det är för sent att nu höja rop i ve-klagan, kursen är vald. Hon skall fälla domen över sig själv och nästa gång välja rätt: höger eller vänster.

MINNESLISTA NR 9 FÖR LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

I den värld, som är vår, med alla olika folkraser blandade samman, vilkas tankar om högre sanningar helt varierar, har vi en uppgift att fullfölja, vi som hör till den underras, varur det nya skall utgå. Ty 5:e principen i varje 7-tal är "Skapande Verksamhet" och det germansk-keltiska folket är just 5:e underrasen i 5:e rotrasen, den ariska.

Det arbete, det här är fråga om utgår inte från vår värld. Från högre fält föres det nya ned till oss, i mentalvärldens materia framställes det verk, som vi har att fullborda i våra materieformer. Människans obenägenhet att uppta det nya i tiden gör henne omedveten om vad som sker, men även om det stora flertalet saknar kännedom om denna verksamhet, så är dock vårt folk framställare av det nya.

Låt oss göra en jämförelse mellan vår del i denna verksamhet och en mor, som föder sitt barn. Hon är medveten om att detta barn skall komma till världen genom henne. Hon känner ansvar och ser allvaret i det hon åtagit sig och gör allt för att ge detta nya liv de bästa förutsättningar för en god start. Vad som sker i hennes kropp känner hon inte till, det har hon överlämnat till naturens mäktiga andemakter. - Så borde ock vi göra, vi borde vara medvetna om att vi skapar det nya i tiden och lämna det vi inte förstår till dem som har gjort upp mönstret. Men vad gör vårt folk för att mottaga det som skall se dagen hos oss? Genom att vara ett gott föredöme kunde utsikterna till ett gott resultat växa.

Ty om vi, fyllda av ansvarskänsla, strävar att göra vårt bästa, då öppnas de portar till vårt rike, som hjälper andemakterna att komma i kontakt med oss. De når oss och kan leda vårt tänkande rätt. Det är ett tungt ansvar som åvilar den som söker mörklägga sanningen genom att vägra lyssna på dem som känner sanningen. I en värld där offerviljan i andliga ting är så fjärran från de flesta må vi väl hysa bekymmer för hur våra arbetsuppgifter skall kunna fullföljas, men tvekan får inte råda. Det är sagt att allt skall bli rätt utfört, så skall vi se till att det så blir.

Vårt består då vårt arbete? Det består i att från det mentala nedföra det som där är färdigställt av dem som hör detta plan till, till vårt plan, där vårt arbetsfält är förlagt och där vi skall stanna under en lång följd av år. Att nedföra betyder i detta sammanhang att vi öppnar portarna till vår värld så att verket kan manifesteras hos oss. Det betyder att låta händelserna utspelas här, att genom öppenhet för tidens andliga frågor öppna väg för det slag av utveckling som förverkligar det nya i tiden. Vår vilja att det skall ske är den verk samma kraften. Förmågan ligger i viljan, allt framställes så och tar gestalt i vår omgivning.

Detta är att skapa, så som modern skapar sitt barn, omedvetet, ledd av en hierarki som väl känner mönstret. Ni frågar er kanske vad ni har att göra. Det krävs att ni vill det nya; nejsägandet är käppar i hjulen på livets vagn. Säg inte att det är alltför fantastiskt för att vara sant. Låt det fantastiska ingå i jagmedvetandet och bli så enkelt som det är, avklätt allt mysteriöst. Det är tankearbete ni skall utföra, i ert tänkande införa andemakternas vibrationsfält. Då blir allt förverkligat, den nya tiden framträder med en ren vilja i var man.

Så som den blivande modern sänder kärlekens varma tankar till det ofödda barnet, så skall vi nära med vår kärlek det som skall födas fram på vår jord. Det är att skapa. Ge skaparkraft åt de andemakter, som är beroende av att marken där allt skall växa får sin näring, bestående i förståelse för tingen, kärlek till tingen, längtan att få bidra med det våra resurser tillåter.

Det ligger ansvar i att leva i dessa dagar. Må tänkandet utformas så att nya lagar kan accepteras och efterföljas. Så får man se att de är de gamla lika, att lagen är en och att den lagen går genom alla världar som en enhetlig lag att följa. Kärlek-Vishet är lagens namn, den leder till det fullbordande, som livets högsta andemakter väntar på att få verkställa med vår hjälp.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

Avsnitt 2

I dimensionernas 10-tal vandrar vi mellan dem alla med tidlösheten som måttstock, det är, utan löpande nu-ögonblick överfar vi dem i varje vår handling, tänkt eller förverkligad på lägre plan. Om vi vill närmare granska detaljerna i skeendet finner vi att, om vi vill med utgångspunkt från linjen, dimension 1, lära känna ytan, måste vi gå ett steg över den sökta ytan till dimension 3, höjden. Om vi nämligen lägger aldrig så många linjer bredvid varandra, bildar de ingen yta utan sammanfaller, eftersom de saknar utsträckning i sidled. (utmärkande för linjen är att den äger utsträckning i en riktning.) Därför ställer vi en pappskiva på kant mellan två linjer, skjuter dem åt sidan och får fram en yta mellan dem. Vi har således fört in den närmast över den sökta stående dimensionen (3:e dim. höjd för vi in i 1:a dim. linje) och når så 2:a dimensionen, ytan.

Denna regel gäller genom hela systemet. Vandrigen mellan dimensionerna består av ett sådant förfarande. Sedan vi lärt känna den sökta dimensionen genom beskrivna åtgärd, lyftes den lägre dimensionen upp till den nyfunna. Så fortsätter denna sitt sökande mot högre dimensioner.

Allt försiggår tidlöst, ty bundenheten vid tidsförloppet tillhör vår livsföring på jordeplanet, under det att hanteringen av dimensionerna äger rum på högre plan, där tiden står under vårt välde, utan band av lägre art.

Nu är vi framme vid det denna artikel skall handla om, siffertalen. Samma regel som gäller för dimensionerna är också rådande här, ty siffrorna i deras långa räkka hör till rymdens dimension, och är underställd samma lag. Här stannar vi på en dimension, rymden, men var och en har sina 7-talsindelningar, som lyder samma lag som det större 7-talet. Tvärs igenom alla företeelser går denna lag.

Vi övergår så till siffertalen och väljer en siffra var som helst på talens räkka. Låt oss säga siffran 7. För att den skall nå till 8:ans placering, till vilket den äger potens enligt vad vi lärt, måste 9:an införas i 7:an, därför att 9:an äger 8:an i sig som erfarenhet till skillnad från 7:an, som endast äger den som potens. Vid införandet skänker den åt 7:an 8:an som manifesterat begrepp, och 8:an lyfter uppden till sin egen position, varvid 8:an behärskar 7:an ägande den i sitt väsen.

Alla tidigare på samma sätt framvuxna siffertal äger de föregående i sig behärskande dem. Men eftersom talet 1 intet understående tal har till sitt ursprung, i det att kraften till dess framträdande hämtats ur bindu - potensen till all kraft - har den i sig upptagit tillräckligt med kraft till att i potensens form äga de övriga talen, vilka för sitt framträdande alla är beroende av siffran 1.

Varje framställt tal är därför en manifestation av den kraft som, utgången ur bindu, skapat siffran 1. Det vill med andra ord säga: talet 1 är alla tals tal, innehålles i alla tal och är syntesen av alla tal.

(forts. i nästa nr)

KÄRLEK - VISHET

Om man vill lösa ett problem är det ej nog att studera detta som isolerad företeelse. Det omgivande måste granskas, ty miljöns inflytande är en viktig faktor. Hur har kyrkan skött sitt åliggande i denna sak? Den har studerat de källor som utgör bakgrunden till Kristi framträdande, men inte tillåtit någon forskning i andra folks religiösa liv. Den judiska religionen är endast införd hos oss för att belysa kristendomens orsakssammanhang.

Med den egna som utgångspunkt tillåter kyrkan sig att stämpla all annan religion som primitiv. Den som, icke tillfredsställd med detta, sökt efterforska vilka motiv Österns folk haft för sina olika trosformer, förstår att han blivit vilseledd på ett sätt som är ovärdigt en fri människa.

Var finns kärleken, var finns visheten i kyrkans sätt att bete sig? Tiden är inne för varje tänkande människa att finna nyckeln, som öppnar porten och ger oss inblick i andra folks trosläror. Kyrkan vårdar makten med samma frenesi som draken skatten. Var finner vi den S:t Göran, som vågar ta upp striden? Många har försökt, men sedan de slagits blodiga har de dragit sig tillbaka för att slicka sina sår.

Men om vi ville offra något av vår bekväma ro, kunde vi tvinga fram ett läge där Kristi Kärleks Lära finge predikas. Då kunde ur det som växte fram det stoff urskiljas, som vid bearbetning gav oss Visheten. Vi kunde nå andra stranden, där grunden till vår lära återfinnes i Österns sagolika fantasivärld. Där utmynnar allt i en symfoni av toner lovprisande den visse Skaparkraft, som givit upphov till universums världar.

Kyrkan hävdar att vi inte är mogna att bära den friheten. Det kanske var så en gång, men vi är inte längre barn, vi har vuxit upp till tänkande människor. Kyrkan har att ge avkall på den makt den så ömt vårdar sig om, rätten att bestämma över vår tanke. I varje fall håller den på att glida dem ur händerna.

Låt oss söka svaret på frågan, hur Öst och Väst skall kunna mötas genom att göra en jämförelse mellan

KRISTI LÄRA - ÖSTERNS RELIGIONER

KÄRLEK -

Inför mötet med den buddiska läran, där Gud tänkes växa fram ur den mänskliga tanken under utvecklingens gång mot högre liv, reagerar många mot den okänslighet för det mänskliga, som de där tycker sig möta. Var finns kärleken i detta system, frågar de sig? Låt oss söka ett svar på detta:

Kärleken i det buddiska systemet förhåller sig till läran så som Buddha förhöll sig till de män, som omgav honom. Först lärde han dem vägen de hade att gå, därur utkristalliserades efterhand känslan av inre värde, den känslan är just Kärlekens Väsen. Ur buddismen har kärleken till läran vuxit fram erinrande om det rakt motsatta förloppet i kristendomen. Där var kärleken det ursprungliga, den har kristalliserats till att bli egennyttan och självkärlek hos sina utövare. Om resultatet inom buddismen blivit kärlek, betyder det mindre om den utlärts från början eller ej. Det mänskliga är här det utslagsgivande. - Gud har vuxit fram till att omfattas av människan efterhand som hon utvecklats efter de buddiska reglerna. Gud är Kärlek-Vishet, Buddha har utgått från Visheten och nått Kärleken, och i syntesen har människan funnit Gud. - Kristus utgick från Kärleken, men innan människan nådde fram till Visheten hade läran söndrats så att endast spridda fragment nådde individen. Gud finner de flesta inte i kristna kyrkan. Gud såsom Kärlek-Vishet, Gud i sin första aspekt, viljekraften, första komponenten i treenigheten har människan lett in på själviska banor.

Individen avgör vilken lära som skall anses mest efterföljansvärd. Dock bör den kristne betänka att den förhåvelse som utmärkt kyrkan genom tiderna må finna en avslutning, innan vi som kallar oss kristna kan betraktas som likvärdiga med andra religioners utövare.

Kristi lära - ställd i motsatsförhållande till kyrka och teologi - är samma kärlekslära, som fyller Österns människor med en andakt, vilken fått utveckla sig i frihet. Inga band i andligt tänkande binder dessa människor, de lever ett fritt liv i lycka trots nöd, fattigdom och sjukdom, ja, all den bedrövelse, som är det enda vi delges när våra resande historieberättare upplever Östern. - Kyrkan vet att om den inte vidhåller sin uppgift att Kristus ensam predikar kärlekens evangelium, kunde dess anhängare frestas att lyfta på förlåten och se in i den värld av andligt liv, som Östern dukar fram för sina barn. Och så kunde de göra den beska reflektionen att vara förda bakom ljuset.

Ingen förnekar Kristi kärleksgärning, även om han erkänner och öppet talar om att bakom den förlåt, som begränsar Väster och Öster, öppnar sig ett land som i sig inrymmer all vishet, all kärlek och all god vilja, som denna värld kan frambringa i andligt hänseende. Den som äger förmåga att kasta en blick under ytan, finner en värld, där de rika löften gått i uppfyllelse, som siar om en tillvaro i skönhet och förening med Alltets upphov i salighet. Religionen har utvecklat deras fantasi genom att skänka dem frihet. Indiern ser inom sig bilden av dessa saliga nejder, han lever i dem, han njuter sällheten i deras rika skönhet. Han är lycklig tvärs igenom hunger, nöd och elände.

En bidragande orsak till att dessa Österns folk finner sig i sin situation som ett folk i svält, är att det aldrig ifrågasättes huruvida livet fortsätter efter döden eller ej. Hans religion har lärt honom att det han sår, det får han skörda, och hoppet att bättre förhållanden väntar honom i nästa liv, om han sår en god skörd i detta, inger honom den rätta trygghetskänslan.

Kunskapen om reinkarnationen kvarstod i kristna kyrkan under lång tid. Men vid ett av kyrkomötena bestämdes att denna del av läran skulle slopas, och allt som handlade därom ströks ur bibeln. Dock den mänskliga ofullkomligheten har lämnat några luckor, det finns ställen, som talar därom, de får kvarstå som behörigt vittnesbörd.

När vi i trosvisshet förklarar för dem som vi anser stå på samma ståndpunkt som vi själva i religionsfrågor, att all världens andliga riktningar endast är olika vägar att nå ett och samma mål, förening med Gud, möts vi ofta av de mest nitiska protester. Kristendomen måste sättas i särklass - enligt dessa - dess överlägsenhet måste försvaras till varje pris.

Den skönhet som tränger fram ur sådana skrifter, som Indiens visa män en gång nedtecknat, har ett värde av gigantisk storleksordning. Dock kan vi västerlänningar inte finna de rätta källorna att ösa ur, ty mängden är så överväldigande, att vi är ur stånd att välja rätt, såvida vi inte kan finna någon som leder oss. De ursprungliga skrifterna, Vedaböckerna, är av så hög ålder att deras innehåll ej är tillämpligt på våra levnadsförhållanden. Men det folk som nedskrivit dem har inte stagnerat. Till skillnad från vad vår kyrka lär, nämligen att det som en gång sagts har sin giltighet genom alla tider, har indiska lärofäder förstått att all religion följer samma lag som livet i övrigt, utvecklingens.

När Vedaböckerna inte längre fyllde behovet, tillkom Upanishaderna. Även dessa böcker, flera tusen år gamla, är föråldrade, dock med ett undantag. En skrift däri, Bhagavata purana, har ett utdrag, välkänt för alla som intresserar sig för indiskt tänkesätt, Bhagavad gita. Där möter vi Krishna tänkt som Gud i uppenbarad mänsklig gestalt, på ett påfallande sätt överensstämmande med Kristus. Där undervisas bl.a. om kärlekens väg såsom en av de vägar som leder till förening med Gud.

Kristi kärleks lära skall tränga in i våra hjärtan genom att vi öppnar portarna på vid gavel till de länder, vars religioner är uppbyggda av samma material som vår, den evige Faderns kärlek till sina barn. När vi lärt att erkänna alla sanna religioner såsom lika värdefulla som vår, då, men först då kan vi kalla oss kristna. Och när Hans lära så genomträngt vårt medvetande att vi upptagit Kristus själv i vårt väsen på sådant sätt att vi kan säga med Paulus: "så lever icke längre jag, utan Kristus lever i mig" då är vi klara att ta nästa steg i vår utveckling, steget mot

-1- VISHET

När förnuftets längtan efter frigörelse från andligt tvång inte längre låter sig dämpas ned, då är tiden inne att väcka folk till samling. All kamp måste utkämpas med rena vapen. Den strid vi skall uppta må äga rum med just de medel, som snabbast för till seger, övertygande klarhet. Kristi egna stridsmetoder, när månglarna drevs ur templet, skall vi begagna oss av. Helig vrede, en vrede, som inte utgår från låga begär att härska, utan från en innerlig längtan efter rätten att leva efter Kristi egen lära samt från önskan att eliminera följderna av en felaktig framställning av evangeliet.

En sådan frigörelse för oss upp att möta vår Skapare i upphöjt Majestät såsom en Fader ställd över alla förmedlande länkar. Hans stora vishet, om vilken Hans skapade verk bär synligt vittnesbörd, skall möta oss i klarhet. Det skall förunnas oss att förstå vad som menas med att finna Gud utan mellanhand. Att gå direkt till Honom. Kristus skall inte avvisas, men vi skall inte stanna vid Honom utan följa Hans väg upp mot alla Konungars Konungars tron.

Det vi utvinner genom att ta ett sådant steg är att vi idetta möte förenas med alla dem, som kommer till samma mål genom andra religioner. Strid mellan oliktankande är otänkbart den dag vi erfarit sanningen i de ord skalden låter Krishna-Guden uttala i Bhagavad-gita: "på vilken väg människorna än kommer till mig, kommer jag dem till mötes, ty vilken väg de än väljer, så är vägen min". Är inte detta ett bud att låta ljuda ut över människosläktet? Är inte dessa ord ägnade att tränga genom alla murar, hur fast de än byggts upp?

Många religioner har utgått ur den indiska. Buddas lära, som i sig rymmer en mångfald olika tankeriktningar, är genom sin strävan att nå andens riken genom översinnliga erfarenheter väsensskild från kristendomen i dess kalla dogmsystem. Buddisten är besjälad av visdom och äger kunskap om människans sanna väsen och om hennes förhållande till de andliga världarna. Där har vi mycket att lära. Den religiösa toleransen i denna lära ser vi exempel på i de ord som uttalades av Asoka, Indiens förste buddistiske monark: "var och en, som ärar sin egen sekt och fördömer andras av idel hängivenhet för sin egen sekt, kränker så mycket mer sin egen".

Eftersom religionen skall anpassas efter människans villkor, då den är given till stöd och hjälp, och detta skett i Österns länder, kan vi vinna kunskap om en religionsform genom att studera dess utövare. Många av Österns religioner har utgått ur buddismen i dess rena form, men eftersom deras missionsrörelse är utformad enligt principen att individen har rätt att själv bestämma sin andliga utveckling, har läran anpassat sig efter det nya landets ursprungliga trosuppfattning. Därav följer att buddismen utvecklats till olika läror i de länder, dit den förts.

Hos oss kräver kyrkan underkastelse under dess ok, därav de många blodiga strider, som utkämpats i den kristna missionens spår. Söndringen inom kyrkan och uppdelningen i olika sekter har inom kristendomen ägt rum på hemmafronten, under det att buddismens många sekter formenligt uppbyggts i de olika länder, som antagit denna lära.

Den kamp som pågår mellan de konservativa och de mera moderata medlemmarna av kristna kyrkan skall lända till dess fall, och så skall detta mäktiga välde, bundet i maktbegär, bokstavstro och våld mot anden i människan, se sig slaget av den rätt, som består i att vara SANNINGEN.

Ur syntesen av alla rena religionsformer skall framväxa det som i alla världar kallas DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

Var tid har sina seder, sina intresseinriktningar. När vi nu ser tillbaka på det tänkande, som rådde i början av århundradet, finner vi det så föråldrat, så annorlunda mot dagens uppfattning, att vi nästan är frestade att förlägga hela skedet till en annan värld.

Då rådde ännu mannen över kvinnan i livets alla skiften, så som han gjort sedan urminnes tider, kvinnan var en nödvändig, men inte alltid önskvärd beståndsdel i samhället. I hemmet var hon hänvisad till de sysslor som skulle öka trevnaden för mannen, när han kom hem efter dagens arbete i affär eller på kontor.

Varje tid har haft sina symboler, efter vilka man formade sin föreställningsvärld. Så var stjärnan tecknet på varma förhoppningars uppfyllelse. Att vara född under en lycklig stjärna betydde att universum bevakade ens steg och styrde allt mot lyckosamma mål. Treenigheten symboliserades i triangelns tecken och cirkeln var kännetecknet på ett fullbordande.

Så har vi en symbol framför andra, korset, som i flera tusen år fört tanken på lidandet såsom påminnelse om vår Frälsares död. Ett vemodigt inriktat intresse har varit och är än i dag förknippat med detta tänkande. Skuld känsla ligger på botten av denna tankeinriktning sammanbundet med försonande löftens hoppfullhet. Korset är symbol för den tyngsta materien, och tvingande fjättrars band är sammanknutna därmed.

Vi måste nu frigöra oss från denna neddragande, tyngd, men de flesta, bland dem de ytligt kristna, värjer sig för ett sådant tänkande, i det de därlägger ett lösgörande från kristustanken, vilket strider mot deras föreställning om skyldighet mot kyrkans lära. Detta är det konservativa tänkandet, som vi skall frigöra oss från för att inte stagnera. Vi får inte binda oss vid en föreställning, som nitar oss fast så som Kristus varit fastnitad vid sitt kors. Vi skall leva ett liv i frihet, liksom vi skall lösgöra Honom att leva i frihet. Ty alltför länge har vi hållit Honom bunden.

Det är inte meningen att säga att korset skall förkastas som symbol, men det skall hjälpa oss till frigörelse. Och när vi vunnit frihet från korskets tyngd skall vi bruka samma kors i vår fria ande till att bli ett minne av en övervunnen tidsepok, lägsta planet med alla dess neddragande frestelser.

Men först då skall vi släppa taget om det förgångna, när vi funnit det nya och gripit en ny symbol, som kan fylla ut luckan efter det forna. Den nya symbolen, som skänkts oss, är Gralen. Den skall gå sitt segertåg genom världen, fylla alla luckor från det vi misslyckats med i gångna tider. Den skall ges en plats i skapelsen av upphöjd, majestätisk rang.

Gralen är ^{en} skål, som skall fyllas. Gudomskraften fyller den, den kraften skall i nedströmmande riklighet tas emot och skänka till människan uppfyllda förhoppningars nyvunna tro, klarhet i tänkandet samt förståelse för sanna värden under vårt jordeliv. Allt skall ske i en tid, där kvinnan intar en ny och erkänd ställning vid mannens sida, erkänd som hans likställda, utan fel så som han må vara utan fel. Och i den tid som kommer kan dessa krav fyllas. Ty om all osund tävlan mellan könen elimineras, kan människosläktet gå en bättre tid till mötes.

Det kommer att bli Gralens förlovade tid med stora löften, vilka uppfylles enligt förnuftets egen lag, som säger att där jämlikhet råder, där härskar rätt balans. Det är den livgivande rytmen vi skall söka, den samstämdhet, som ger svar på alla frågor om rätt och orätt, äkta och falskt. Det blir ett lyckorike och dit är vi på väg.

VIDGANDE VYER

Vid alla stora omvälvningar i vår världs historia har människan kastats i mellan ytterligheter. Talet om gott och ont, rätt och orätt har förvilat lat begreppen och skapat oro i sinnena. Predikanter och siare har uppträtt och larmat om straffdomar, frihetskämpar har dundrat mot orättfärdigheter, ofta med egen vinningslystnad som bärande motiv.

Vi har det inte bättre i våra dagar, vi genomgår också en period av stora omvälvningar. De flesta vet inte vart de skall vända sig för att få svar på pockande frågor. Var och en kämpar för att hans röst skall höras i diskussionen om vad framtiden bär i sitt sköte.

Som en dov underton i sorlet från de stridandes röster kan den, som är lyhörd för andevärldens viskningar, förnimma en stämma som kallar, villig att ge svaret. Den som inte fruktar för att höra sanningen får då veta att det lidande, som går fram över mänskligheten, har något ytterst väsentligt att lära oss. Den som söker ett ljus i mörkret kan få förklaring, men den som framhärdar i förnekelse av det godas tillvaro, från honom får hoppet vika. Han får på nytt prövas tills sinnet förändras. Varför det är så vet den, som lyssnat på de förklaringar, som givits. Karmas lag säger att vi skördar det vi sått.

Man hör ofta det omdömet om en person att han intet ont har gjort, han borde inte straffas så. Först må man då betänka att det som sker med honom inte skall betraktas som straff. Inte i detta liv behöver han ha sått den sådd, som bringat honom en sådan skörd; under tidigare tillvaro kan han ha samlat en skuld, som nu måste betalas. Om vi betänker att ingen orättvisa sker i Guds skapade värld, utan att varje börda som lägges på våra skuldror är en följd av något vi en gång gjort oss skyldiga till, då bör vi lättare kunna acceptera prövningen. Så låt oss då i ödmjukhet böja oss för denna sanning och ta emot utah klagan det som drabbar oss.

Vi vet att universum styrs av osvikliga lagar, men vi må också förlita oss på att dessa lagar utgestaltats av den makt som äger kärleken och visheten i sitt väsen, då kan vi se det följdriktiga i allt skeende. Genom grämlse sänker vi oss djupare ned i vårt elände, genom frimodighet höjer vi oss högt över alla begränsningar. Vill vi komma loss ur plågornas mångfald, må vi försöka förstå orsaken till att de pålägges oss.

För den som accepterar blir vägen lätt att vandra. Alltid finns det hjälpare till hands, som leder stegen mot ljuset. Så länge kyrkan hade sitt grepp om människan, var denna inställning lättare att inta, det föll sig naturligt för henne att böja sig under Guds vilja. Nu har hon frigjort sig från kyrkans doktriner, inte i stånd att böja sig under det ok de pålägger henne. Hon känner att de lagarna är stiftade av svaga människor och tillkomna i syfte att stärka kyrkans makt.

Denna attityd hos den sökande människan är förklarlig och kan inte fördömas, men varför har också religionen övergivits på samma gång som kyrkans grepp slaknade? Kristendom är inte detsamma som kristna kyrkan. Den senare är en institution, som tillkommit i syfte att sprida kärlekens evangelium, men som övergått att bli en inbördes stridande makt. Vi vill nå vidare, komma förbi all maktkamp, nå det väsentliga, vars väsen är kärleken. Den skall vi trygga oss till, där möter oss Mästaren Kristus. Han är allas vår vägvisare. Vi behöver inte gå över kyrkan för att nå Honom. Han är den kärlekens kraft, som omsluter jorden med allt vad därpå är. Var och en kan nå Honom, räck ut din hand, och Han griper den för att leda dig bort från all ovisshet. Genom Kristus når vi den Högste, som är målet för vårt sökande och det kan nås över varje avatar som representerar vår jords olika religioner. Har vi förstätt detta, då kan våra vyer vidgas, då kan vi tänka oss hur det arbete blir, som vi utför i den Högstes tjänst.

Stora ting förestår. Det är människan som skall utföra dem. Världen skall utvecklas mot högre målsättning. Nya erfarenheter möter oss, nya lagar får vi lära oss följa, lagar som gäller för kommande dagar och som får tydas på ett nytt sätt. Vi får brottas med svårigheter, men den kampen skall inte utkämpas mot vår broder, det är den inre människan, som skall förvandlas, och det sker inte utan strid. Jaget skall träda fram i förnyad gestalt, bli till ett högre Jag, erkänna den gamla människan som försliten, färdig för omgestaltning efter nya mönster. Med klarseende ögon skall hon se sitt forna jag som den askhög, vilken återstår, när lidelser och egenrättfärdighet förbränts.

När allas kärlek till alla blivit lagen att åtlyda och att glatt efterfölja under uppgivande av alla tvivel och i glad självtillit, då har det nya vunnit insteg, och människan är färdig att utföra det arbete, som så länge väntat på henne.

Det är mycket, som är förberett för oss. Vi skall frambringa en ny värld att leva i, den skall äga allt det goda i sig, som fanns i den gamla, men nya ting skall dessutom skapas genom en förbättrad ingenjörskonst, utvecklad under kunniga mäns omhändertagande av alla de resurser, som står till buds i vår rika värld. Naturtillgångar av oanade mått kommer att avslöjas för dem, och penninghungern skall ersättas med altruistisk strävan att bistå alla för allas bästa.

Detta är vad som kan ske, och det skall ske snart. Det finns ingen anledning att förneka för sig själv att vår jord äger möjlighet att förverkliga detta. Det sker när sinnet ändrats från självisk ävlan att bli kärlek till nästan. Den förutan kan intet ske av det som alla dock önskar skall ske.

Hur skall då denna förvandling äga rum? På samma sätt som all förvandling. Genom helomvändning. Människan skall lära sig tänka om. Med viljan som insats kan detta ske. Vibrationsfrekvensen har ökat över hela linjen, om hon på ett positivt sätt gör sig medveten om detta förhållande kommer hon in i ett tillstånd av emotionell lyftning. Där uppenbaras sanningen för henne, en sanning hon förgäves sökt på det plan, som så länge varit hennes hemvist. Genom detta kommer hon att längta efter att vidga sina kunskaper och förs så vidare genom studier mot förståelse för högre ting att utnyttjas till mänsklighetens bästa.

Det är meningen att vi skall finna innebörden i det som händer oss. Att kunna tolka lagen för skeendet för oss till bättre villkor på livets alla områden. De framsteg vi gjort i vetenskapligt hänseende är så gigantiska att allt gott kan komma därav, blott vi har kärlek inbördes, blott vi vet att se på vår broder med förståelse för hans svårigheter.

Det kan inte nog upprepas: vi skall ge det vi önskar få, offra det vi vill vinna. Ju mer vi ger av kärlek, dess mer får vi igen. Ju mer välsignande tankar vi sprider i vår omgivning, dess mer kan vårt sinne motta av den välsignelse, som härflyter ur höga makters omtanke om oss.

Det är inte tomma ord som uttalas, inte löften utan grund. I alla tider har vi hört detsamma sägas, och det har bevisats att det är sanning. Ville människan där söka sin räddning, skulle hon finna att vyerna vidgades, och hon skulle gå mot en framtid, som i sig innebar all sällhet och lycka.

GRÖNBECH; MYSTIK I ÖSTERLAND OCH VÄSTERLAND:

Man får inte insikt i en sak förrän man blivit ett med den. - Den sanna lusten finns inte i vardagens små förhållanden, utan endast i den djupaste verkligheten, som är livets fullhet, det eviga. Verkligheten ligger inte i yttervärlden med dess mångfal utan inuti människan själv. Vägen leder genom självfördjupning till insikt.

RADHAKRISHNAN; IDEALISTISK LIVSSYN:

Lycksalighet är inte njutning, den består i harmoni, enighet med sig själv, i den frid som bor i själen.

BUDSKAP FRÅN FINDHORN

av GULLI BERGVALL

Det nya i tiden ger sig till känna på många olika sätt. Längtan efter ett mer meningsfullt sätt att leva, än det "världen" bjuder, söker och finner nya vägar. Eller rättare sagt: människor som lever nära det gudomliga förs in i nya och oväntade uppgifter.

Detta var vad som hände Peter Caddy, en f.d. hotelldirektör i England, som med familj och några vänner i november 1962 fick klar ledning om att slå sig ner vid Findhornbukten i norra Skottland. På det stycke ofruktbar sandjord, som de fick sig anvisad, växte då endast glest strandgräs och kvickrot. I dag blommar där en underbar trädgård, som slår alla trädgårdsexperter med häpnad. Där skulle ju egentligen ingenting växa! Hemligheten är Findhorngruppens samarbete med devor och naturandar.

Gruppen lever helt efter Guds ledning, och budskap av hög halt tas emot av flera av medlemmarna. En av dessa är ELIXIR. De budskap, som mottagits av henne, har samlats under titeln GOD SPOKE TO ME och givits ut i fyra häften. Nedanstående stycken är hämtade ur ett av dem.

UR "GOD SPOKE TO ME" AV SIGNATUREN ELIXIR, FINDHORN, SKOTTLAND

SE KÄRLEK	SE LJUS	SE SANNING
TALA KÄRLEK	SÄND UT LJUS	TALA SANNING
VAR KÄRLEK	VAR LJUS	VAR SANNING

Dessa tre budord för den nya tidsåldern har tillkommit just i denna tid för att hjälpa alla sökande på vägen att sätta målet högt, att se fullkomningen och dess stora under och härlighet.

TA HIMLEN NED TILL JORDEN

Budorden måste gå ut till dem som är redo att se, tala och vara Mitt ord.

Som en människa tänker i sitt hjärta sådan är hon. När hon tänker dessa budord, lever dem, och de blir ett med hennes väsen så ligger en ny värld öppen för henne.

Koncentrera dig helt på Mina under. De är runt omkring dig. Börja från grunden av ditt väsen och bygg Mitt tempel av ljus, kärlek och vishet. Se det växa för varje dag, se det blomstra. Se dess skönhet och låt hjärtat sjunga inför allt du ser. Bevara Mitt ord och gör det levande. Godkänn ingenting annat än fullkomning.

Så kärlekens sådd i varje hjärta, ge den näring och se den växa upp till fullkomning. Ta Min himmel ned till denna jord.

FRID

Lev i frid. Hys ingen känsla av jäkt eller brådska, vad som än pågår runt omkring dig. Låt Min djupa, stilla frid omsluta dig. Låt all spänning och oro ebba ut från dig. Känn hur dessa ord blir levande ord. De har getts till dig för att vibrera genom hela din varelse, och de betyder verkligen någonting. De är balsam för själen, så känn dem och vibrera med dem.

Börja dagen rätt, i samklang med Mig. Det är det enda nödvändiga, för allt annat går ut från denna samklang.

Sök Mig först. Sätt Mig före allt annat. Slappna sedan av och låt dig sakta föras med av floden.

Se hur Mina under vecklas ut, så fullkomligt, så skönt som när en ros slår ut. Gläd dig till fullo åt allt. I dag är fullkomligt, låt det vara så.

ATT LEVA I DET NYA

Om det är något vi vill veta om livets mysterier och under och härlighet, så sök svaret inom dig. Det kanske inte kommer genast. Varje sökande själ måste i rikt mått äga tålamod och uthållighet. Du kanske inte är färdig att ta emot svaret, så att det är därför det dröjer. Du kanske behöver ytterligare förberedelse. Och därför fortsätter Jag så sakta och kärleksfullt att ge dig den, tills du är redo att ta emot svaret. När du är i ett tillstånd av upphöjdhed så uppenbarar Jag det för dig inifrån.

Du lever i det nya där inga böcker, som ger kunskap, har skrivits, där inget mönster finns att följa. Det finns inget hårt och fast och klart och påtagligt i detta liv. Du vet inte från den ena dagen till den andra vad som ska hända. Detta är den mest spännande och fängslande tid, stora nya utblickar öppnar sig. Det okända håller på att bli känt.

Du fruktar inte längre det oväntade. Förr har ofta rädsla hållit dig tillbaka, hindrat dig från att beträda nya områden och göra nya erfarenheter. Hur mycket lättare är det inte för Mig att verka Mina under, när allt motstånd är borta och du är absolut fri i varje ögonblick.

Bli samstämd med Mig, alltid och överallt. Finn den verkliga enheten med Mig. Vart ögonblick av dagen eller natten kan du omedelbart göra detta. Var alltid ett med Mig. Bli medveten om Mig på ett medvetet sätt. Höj ditt medvetande tills vi är ett. Du måste göra något, vara aktiv för att åstadkomma detta. Det händer inte av sig självt.

Gör allt du gör med den renaste kärlek. Gör det för Mig, för Min skull, och kärlek skall vibrera ut och ge glädje, lycka, hjärtats frid och tillfredsställelse. Kom alltid ihåg detta.

MINA VÄGAR

Mina vägar är sällsamma och underbara, men de är inte människans vägar. Därför förvirrar och förbryllar de dig. Lär dig att känna igen dem, att följa dem.

Hur lätt allt detta låter i teorin - men att omsätta det i praktiken, att leva det varje stund av dagen och natten är något annat. Och ändå: ord utan handling är tomma och meningslösa.

Var och en måste lära sig att leva ett liv där ingenting döljes. Anspänning kommer när du inte kan vara ditt sanna jag, när du försöker dölja något.

Lär dig att sätta människorna framför tingen och var avspänd i allt du gör.

Översättning från engelskan: GULLI BERGVALL

fritt forum:

KAN PREDIKAN REFORMERAS?

Att skänka religiös kunskap utöver "barnatron" borde i dag vara en viktigare uppgift för en förnyad predikan än moraliserande utläggningar, hävdar fil. lic. YING TOIJER-NILSSON, redaktör för Hertha, i detta inlägg.

Bibeln ger ingen världsförklaring och skall inte göra det heller. Är det inte dags att i allmänna medvetandet avskaffa den gamla konflikten mellan tro och naturvetenskap, den som hade sitt ursprung i en teologi, som ville göra Bibeln till auktoritet i naturvetenskapliga frågor?

Modern teologi är medveten om att Bibelns världsbild tillhör antiken och att det är ett symbol-språk vi använder, när vi talar om "därruppe", om himmelsfärden etc. Men har detta tillräckligt accentuerats i den religiösa förkunnelsen? Klyftan mellan teologi och religiöst intresserade och frågande människor tycks ha blivit så stor, att det är risk för att Bibelns egentliga budskap inte går fram. Det skymtar av föråldrade teorier, av utanverk utan egentlig betydelse, och det är dessa utanverk kristendomens vedersakare riktar in sig på (vid sidan av religionskrig och andra misstag i det förflutna). De angriper de ytliga symboler vi själva matats med som barn, och som många aldrig blivit befriade från ens som vuxna.

Siv Widerberg har konkretiserat denna inställning i den lilla dikten Gud i diktsamlingen Se upp moln:

Mamma säger: Jag tror inte
Pappa säger: Jag tror inte
Bertil säger: Du är inte klokt!

Fröken säger: Jag tror
Mormor säger: jag tror, jag vet
Lisbet säger: Jag vet faktiskt inte
vad jag skall tro

Vad jag själv säger och tror?
I går: Ja
I dag: Nej
— i vart fall inte på det där
med skägget och sitta på
moln...

Det tycks aldrig bli förlegat att försöka komma åt kristendomen genom att angripa skapelseberättelsen, världsbilden, de gammaltestamentliga sagorna, de enkla symbolerna (Samtidigt glömlar man gärna bort att också de s. k. exakta vetenskaperna måste röra sig med symboler, och att naturvetenskapens världsbild är mycket föränderlig.) Vi möter denna

kritik i alla lägen. Hos den ryske kosmonauten, som naivt konstaterade, att han inte såg Gud, när han färdades i rymden. Och hos de naturvetarprofessorer, som i TV ansåg sig tvungna att med utgångspunkt från mångruset vederlägga Bibelns skapelseberättelse. Som om det inte för länge sedan var gjort!

Förnekarens bild av Gud är alltid en karikatyr. Det vore orätt att tro att inte också den troende förnekar den bilden av Gud.

Ätminstone borde det vara som i Bo Setterlinds dikt. Men beklagligt nog är många av dessa troende inte tillräckligt kunniga för att vederlägga förnekarens bild. Det skulle inte behöva vara så för trofaste kyrkobesökare, andaktslyssnare, betraktelseläsare. De borde ha blivit garderade mot yttlig kritik. Men vad får man lyssna till i kyrkan söndag efter söndag: jo, idel moraliska utläggningar, som vilken ambitiös lekman som helst skulle kunna göra lika bra.

Religionen söker i dag nya former: förnyar gudstjänsterna, bryter ner det traditionellt uppbyggda kyrkorummet, släpper in modern musik, ny, sönderbruten bildkonst. Men den skulle också ha möjlighet att utöver detta kunna förnya även de hävdvunna formerna och ta vara på dem, som trots allt ännu kommer till de traditionella gudstjänsterna. Låt högmässan skänka inte bara andakt utan också kunskap.

Präster har teologisk utbildning. De har också en förmåga att popularisera, som skulle kunna användas i mycket vidare syften. Som det nu är kan man gå i kyrkan år ut och år in utan att få någon ny kunskap utöver den s. k. barnatron, utan att få lära det minsta om nya teologiska strömningar, utan att egentligen komma längre än till symbolerna — och så kanske inte ens få veta, att det är symboler det rör sig om. Oet är som om kristendomen yore två olika religioner, en för fackfolk och en för lekman. Undra på att sekulariseringen så lätt får övertag. Eller att människors undertryckta religiösa behov bry-

ter fram som magi, ockultism, spiritism.

Organisatoriska frågor är vi alla intresserade av. Vi diskutera gärna kyrkans skiljande från staten och frikyrkosamfundens sammanslagning. Men vad hjälper det att lösa dessa praktiska problem, om vi är osäkra om religionens innersta kärna? Människor i en sekulariserad värld behöver hjälp att stå emot angrepp och vilseledande kritik. De behöver hjälp att lösa fundamentala religiösa trosproblem — t. ex. den fråga, som många stupa på, frågan om Guds allmakt i en lidande värld. Det är prästernas pikt just som skolade teologer att hjälpa till med detta i stället för att lägga huvudvikten vid etiska betraktelser och ideliga uppmaningar till självanalys. Det är inte analytisk förmåga, som fattas den moderna människan, det är brist på kunskap, något som i sin tur hänger samman med bristande tid och med bristande förmåga att tillägna sig ett invecklat vetenskapligt resonemang, fört i en främmande terminologi.

Prästerna däremot, som liksom andra yrkesutövare naturligtvis följer med de nya strömningarna inom sitt yrkesområde, har möjlighet att både tillägna sig och förmedla de kunskaper vi lekman behöver. Det är prästerna som skall popularisera Aulén (och kanske diskutera hans förklaring av allmaktproblemet), ta ställning till Robinson, förklara Hof och varför inte Grenholm, visa oss att också fysikernas världsbild har sin begränsning, ge oss fakta så att vi själva kan ta ställning både till mystik och till naturvetenskap.

Kunskap är andligt bröd. Allmänna moraliska utläggningar är knappast längre försvarbara annat än i undantagsfall. Kristendom är kärlek, vision, drama. Sedereglerna får inte ekymma Bibelns kosmiska dimension, dynamiken i det kristna budskapet. Låt inte de traditionella gudstjänsterna bli lika många förspillda tillfällen. Slå vakt om de helt vanliga kyrkobesökarna och underskatta inte deras fattningsförmåga.

YING TOIJER-NILSSON